Kunduzun Ters Ev

Ebru Mina TOMURCUK

Kunduzun Ters Ev

Ebru Mina TOMURCUK

Nehir kıyısında, suyun yumuşak bir şarkı mırıldandığı yerde, kırmızı iş önlüğü giymiş bir kunduz yaşardı. Kürkü sıcak kahverengi, karnı açık ten rengiydi ve koca yassı kuyruğu çamurda tak, tak diye vururdu. Cebinden küçük sarı bir mezura sarkardı. İnşa etmeyi, inşa etmeyi, inşa etmeyi çok severdi. "Bugün," dedi, "bütün nehir kıyısındaki en güzel evi yapacağım."

Kunduz suyun yakınında güneşli bir yer seçti. Sarı mezurayla ölçtü, çubukları ve çamuru üst üste dizdi, tıpkı kunduzların yaptığı gibi. Küçük yuvarlak kulakları heyecandan kıpır kıpırdı. İki büyük ön dişi dalları kemirip şekle soktu. "Çatı buraya, kapı şuraya," diye mırıldandı. Bütün sabah çalıştı, mırıldanıp duvarları sıvazladı. Nehir kıyısı taze odun ve ıslak toprak kokuyordu.

Sonunda kunduz yeni evine bakmak için geri çekildi. Sonra gözlerini kırpıştırdı. Başını yana eğdi. Bir daha gözlerini kırpıştırdı. Kapı havada yüksekteydi ve çatı çamura gömülmüştü. "Olamaz," diye fısıldadı. Bıyıkları sarktı. "Evimi ters yaptım!" Endişelendi. Kendini aptal hissetti. Diğer hayvanlar ne derdi?

Tam o sırada patikadan neşeli bir ıslık geldi. Bu, uzun ince kuyruklu, ince yapılı gri-kahverengi bir dost olan misk sıçanıydı. Mavi şapkasını ters giymişti ve yeşil bir kanvas alet çantası taşıyordu. "Merhaba, komşu!" diye seslendi. Sonra evi gördü. Şapkasını hafifçe kaldırdı. "Vay vay. Bu çok sıra dışı bir ev. Ters, değil mi?"

Kunduzun kulakları yassıldı. "Bu bir hata," dedi üzgün bir sesle. "Ölçtüm, üst üste dizdim, kemirdim ve yine de yanlış yaptım." Koca yassı kuyruğunun üstüne oturdu ve derin bir iç çekti. "Belki de hepsini yıkıp yeniden başlamalıyım." Misk sıçanı önce eve, sonra nehre, sonra arkadaşına baktı.

"Dur," dedi misk sıçanı, alet çantasına hafifçe vurarak. "Henüz yıkma." Ters evin etrafında mırıldanarak dolaştı. Çatı, çamurdan pürüzsüz bir ahşap kâse gibi yukarı kıvrılıyordu. Kapı yüksekte, küçük bir pencere gibi açılıyordu. "Çatı zemin olmuş," dedi misk sıçanı. "Ve zemin bir kaydırak olabilir!" Parlak siyah gözleri zekice bir fikirle parladı.

Kunduz başını kaldırdı. "Kaydırak mı?" diye sordu. "Ne için kaydırak?" Misk sıçanı sırıttı. "Eğlence için!" Yeşil çantasından pürüzsüz bir tahta çıkardı ve yüksek kapıdan yumuşak çimenlere doğru yerleştirdi. "Hatanı yeni bir şeye dönüştürebiliriz." Kunduzun bıyıkları seğirdi. Yavaşça yüzünde küçük bir gülümseme belirmeye başladı.

Bütün öğleden sonra birlikte çalıştılar. Ters duvarlar, yuvarlak ve tutması kolay tırmanma basamakları oldu. Gömülü çatı, serin nehir suyuyla dolu bir sığ havuz oldu. Misk sıçanı çekiçledi ve bağladı, kunduz ölçtü ve kemirdi. "Bu bir ev değil," dedi kunduz, alnını silerek. "Bunun ne olduğunu bilmiyorum!" "Bu bir sürpriz," dedi misk sıçanı.

Kısa süre sonra çimenlerin arasından yumuşak bir pıtırtı geldi. Beyaz tüyleri kabarmış, pembe içli uzun kulakları dikilmiş genç bir tavşan zıplayarak geldi. Mor bir atkı ve minik kahverengi botlar giyiyordu. "Bu da NE?" diye nefesini tuttu, yuvarlak gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ben deneyebilir miyim?" Bir, iki kez zıpladı ve neşeli bir çığlıkla kaydıraktan aşağı fırladı. "Yine! Yine!" diye güldü.

Kunduz tavşanın kayıp zıplamasını izledi. Endişeli yüzü geniş, dişli bir gülümsemeye dönüştü. "Hoşuna gitti," diye fısıldadı. "Ters evim eğlenceli!" Onun ardından kaydı ve şıp diye sığ havuza daldı. Misk sıçanı patilerini çırptı. "Herkes bir oyun alanını sever," dedi, "yanlış başlamış olsa bile."

Yukarıda, bir dalda, küçük yeşil yeleği ve yuvarlak tel gözlükleriyle baykuş oturuyordu. Kehribar rengi gözleri yavaşça kırpıldı. "Bir hata oyun alanına dönüşmüş," dedi yumuşak bir sesle. "Ne akıllıca." Kunduz ona baktı. "Ama bu bir hataydı," dedi. "Her şeyi ölçtüm." Baykuş başını yana eğdi. "Bazı hatalar," dedi, "sadece yeni fikirlere açılan kapılardır."

Kunduz bunu düşündü. Tavşan gülerek yine kaydıraktan kaydı. Misk sıçanı sarmaşıktan küçük bir salıncak ekledi. Daha çok hayvan bakmaya geldi, sonra oynamak için kaldı. "Biliyor musun," dedi kunduz, "yanlış yapmaktan çok endişelenmiştim. Ama bu sıradan bir evden daha iyi." Zıplarken sarı mezurayı sallandı.

Gün batımına doğru nehir kıyısındaki oyun alanı cıvıltı ve kahkahalarla doldu. Tavşan basamaktan basamağa zıpladı. Misk sıçanı salıncağı itti. Baykuş dalından izledi, gözlüklerinin ardından gülümsedi. Kunduz sığ havuzun yanında durdu, kırmızı önlüğü sıçramış, ayakları çamurluydu. "Evimi ters yaptım," dedi, "ve o bir oyun alanı oldu!"

O gece hayvanlar pürüzsüz ahşap çatının üstünde birlikte oturdular. "Hatalar o kadar da kötü değil," dedi kunduz. "Bazen yeni ve harika bir şey yaratırlar." Misk sıçanı başını salladı. "Ve iyi dostlar kazandırırlar," dedi. Baykuş kanatlarını katladı. "Ne mutlu bir sürpriz," diye onayladı. Nehir yumuşak şarkısını mırıldandı ve yıldızlar birer birer ortaya çıktı.

Ertesi sabah kunduz oyun alanını yıkmadı. Bunun yerine yanına küçük, şirin bir ev ölçtü, bu sefer doğru tarafı yukarıda. Hâlâ kırmızı önlüğünü ve sarı mezurayı takıyordu. Ama artık bir şey ters gittiğinde sadece gülümseyip "Bakalım bundan ne olacak," diyordu. Ve genellikle harika bir şey oluyordu.

Yani nehir kıyısından geçerseniz kahkahalar ve şıpırtılar duyabilirsiniz. Yüksek bir kapıdan inen bir kaydırak, sarmaşıktan bir salıncak ve gömülü bir çatıdaki sığ havuz görebilirsiniz. Kunduz, hataların yaratıcılığı ateşleyebileceğini öğrendi. Yanlış bir dönüş ne mutlu bir sürprize yol açabilir. Ve ters bir ev hepsinin en güzel yeri olabilir.